

HÃY THEO TA

Dr. David Platt

1/07/07

Xin chúng ta cùng mở Kinh thánh trong Ma-thi-ơ chương 4.

Có hai điều quan trọng hàng đầu trong tâm trí và tâm lòng của chúng tôi khi cầu nguyện trong thời gian thi hành chức vụ tại Hội thánh Brook Hills. Chúng tôi tin rằng đây là điều mà Đức Chúa Trời hướng dẫn chúng tôi làm. Một là được thấy Lời Chúa trở thành nền tảng trong Hội thánh địa phương. Điều gì xảy ra khi Lời Chúa chiếm vị trí tối cao và trở thành trung tâm, mọi sự đều được xây dựng dựa trên Lời Chúa và xoay quanh Lời Chúa, và rồi chúng ta thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời trong Lời Chúa tại Hội thánh địa phương? Chúng tôi muốn thấy Lời Chúa trở thành nền tảng. Hai là muốn được thấy công tác truyền giáo của Hội thánh được đặt ở vị trí trung tâm và hàng đầu.

Điều gì xảy ra khi mọi nguồn lực của một Hội thánh địa phương đều được tập trung cho việc hoàn thành sứ mạng mà chúng ta được tạo dựng nên để thực hiện? Một điều mà tôi nhận thấy trong sáu tháng qua cũng như trong tuần vừa qua trong các cuộc hội thảo là sự đói khát Lời Chúa của mọi người tại các hội nghị này cũng như tại Hội Thánh địa phương. Ngoài ra, một thực tế khác là có hàng ngàn người trong tuần này sẽ thờ phượng với chúng ta qua Lời Chúa trên khắp thế giới bởi vì Lời Chúa là tốt lành. Cho nên sứ mạng của Hội Thánh địa phương trong việc môn đồ hóa muôn dân phải giữ vị trí trung tâm chứ không phải là một việc thứ yếu so với những việc khác hoặc hoàn toàn bị lãng quên.

Tôi giảng dạy tại một hội nghị ở New Orleans trong tháng mười một vừa qua, đây là một hội nghị dành cho những người lãnh đạo mục vụ, và tôi nói về việc gây ảnh hưởng đến thế giới qua việc môn đồ hóa. Đó là một điều mà tôi đã biết nhưng nó đã đụng chạm đến tôi theo một cách hoàn toàn mới mẻ – tôi nhận ra rằng đa số những người đang ngồi trước mặt tôi không biết môn đồ hóa là gì. Nếu quý vị đặt ra câu hỏi làm thế nào bạn môn đồ hóa đối với những người đang ngồi trong phòng nhóm vào sáng Chúa nhật này, thì tôi nghĩ rằng quý vị sẽ nghe được rất nhiều câu trả lời khác nhau. Đây là mạng lưới có vị trí trung tâm trong nước Trời. Nếu đúng như vậy thì chúng ta cần phải biết cách làm điều này, chúng ta cần phải biết rõ ý nghĩa của điều đó.

Điều mà chúng ta sẽ làm trong sáu tuần tiếp theo là đào sâu nghiên cứu Kinh thánh để thấy được ý nghĩa của việc làm môn đồ của Đấng Christ và ý nghĩa của việc môn đồ hóa. Chúng ta sẽ hình dung được điều này một cách thực tế và hiểu được vì sao Hội Thánh tại Brook Hills đặt công tác môn đồ hóa làm trung tâm cũng như biết rõ cách thực hiện công việc này.

Chúng ta sẽ thấy được hình ảnh người môn đồ của Đấng Christ và một số vấn đề mang tính chất nền tảng – Môn đồ là gì? Đây là vấn đề chúng ta sẽ nghiên cứu trong sáu tuần tiếp theo, cũng như thế nào là việc môn đồ hóa. Chúng ta phải biết thế nào là một môn đồ. Khi nghiên cứu Tân ước, quý vị thấy từ môn đồ được đề cập khoảng 269 lần. Trong khi đó từ Cơ-đốc-nhân chỉ được đề cập có 3 lần. Từ môn đồ được nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Thế nào là một môn đồ? Khi Tân ước nói về môn đồ, thì đề cập theo nhiều cách khác nhau. Tôi muốn quý vị lưu ý ba phân loại chính. Trước hết, Tân ước dùng từ môn đồ để chỉ về những người nghe cách ngẫu nhiên – tức là đám đông đang đi theo Chúa Giê-xu và nghe Ngài dạy dỗ. Ở một mức độ cao

hơn thì từ môn đồ được dùng để chỉ những người nghe được thuyết phục. Tôi muốn nói rằng họ không phải là những người nghe ngẫu nhiên. Đó là những người nghe và tin lời Ngài nói. Rồi đến mức độ cao hơn là những người tận hiến cả cuộc đời để theo Chúa được mô tả là môn đồ. Một điều thú vị mà quý vị thấy trong Tân-ước là có cả hàng ngàn môn đồ thuộc hai nhóm đầu tiên, nhưng môn đồ thuộc nhóm thứ ba là một con số rất nhỏ. Ví dụ trong Công vụ các sứ đồ 1:15, khi Chúa Giê-xu thăng thiên về trời thì chỉ còn lại 120 người. Hàng ngàn người đã theo Chúa trong suốt thời gian Ngài thi hành chức vụ trên đất, nhưng chỉ có 120 người thực sự thực hiện những gì Ngài bảo họ làm – đó là những người tận hiến cả cuộc đời để theo Chúa. Đó là bức tranh chúng ta thấy trong Tân-ước.

Tôi xin hỏi quý vị một câu. Quý vị nghĩ phần đông những người trong Hội Thánh, đặc biệt tại phương Tây, thuộc loại nào trong những phân loại trên? Tôi đoán là hai loại đầu. Tôi có thể nói một cách tin tưởng rằng số đông, ngay cả những người tự cho mình là Cơ-đốc-nhân, có lẽ được xếp vào loại những người nghe ngẫu nhiên hoặc vào số những người nghe được thuyết phục. Có rất nhiều người trong Hội Thánh của chúng ta tin Chúa Giê-xu chính là Đấng mà Ngài xác nhận. Họ có một đời sống Cơ đốc với tư cách là những người tin Chúa. Nhưng khi quý vị xét đến những người tận hiến cả cuộc đời để theo Chúa thì con số nhỏ hơn nhiều. Tôi tin rằng chúng ta đã tạo nên một tình huống làm cho việc môn đồ hóa trở thành một công việc mang tính chất tùy nghi trong Hội Thánh. Ý nghĩa của việc theo Chúa Giê-xu một cách thật lòng và nền tảng của ý nghĩa đó đã bị hạ thấp so với danh nghĩa Cơ-đốc-nhân. Môn đồ – môn đồ hóa . . . chỉ còn là một thiểu số. Chúng ta đã tạo ra một không khí trong đó hài lòng với việc trở thành một Cơ-đốc-nhân nhưng không phải là một môn đồ thực sự. Chúng ta đã

hạ thấp ý nghĩa của việc làm môn đồ theo Đấng Christ cách thực sự và chấp nhận việc trở thành một Cơ-đốc-nhân mà hoàn toàn không có sự tiến bộ trong đời sống chúng ta với tư cách là một môn đồ của Chúa. Tôi cho rằng đây là một nan đề có cơ sở Kinh thánh.

Tôi tin chắc rằng hình ảnh đó phản ánh sự trì trệ và yếu kém thuộc linh của Hội Thánh tại phương Tây, và nhu cầu của Hội Thánh ngày nay không phải là cần có nhiều tiền hơn, không phải là cần có quyền thế nhiều hơn, cũng không phải là uy tín cao hơn hay nhiều người hơn, cũng không phải là trình độ giáo dục cao hơn hoặc là ảnh hưởng chính trị nhiều hơn. Tôi tin rằng nhu cầu lớn nhất trong Hội Thánh ngày nay là cần có nhiều người cả nam lẫn nữ, cũng như học sinh tin nhận Đức Chúa Giê-xu Christ và ôm chặt lấy Ngài để trở thành những môn đồ đúng như Kinh thánh dạy. Tôi tin rằng đó không chỉ là nhu cầu lớn nhất của Hội Thánh mà còn là nhu cầu lớn nhất của thế giới.

Dallas Willard đã phát biểu một cách rõ ràng về điều này như sau: “Vấn đề lớn nhất mà thế giới ngày nay đang đương đầu với tất cả nhu cầu bức thiết của nó là những người tự xưng nhận hoặc được nền văn hóa coi là những Cơ-đốc-nhân, nếu họ muốn trở thành những môn đồ, học sinh, người học việc của Đức Chúa Giê-xu Christ, thì phải sẵn sàng học hỏi từ chính Ngài cách sống cuộc đời của một công dân nước Trời trong mọi khía cạnh của cuộc sống. Liệu họ có thoát ra khỏi những Hội Thánh để trở thành Hội Thánh của Ngài, để trở thành lực lượng mạnh mẽ của Ngài vì sự tốt lành trên đất, hướng dẫn các Hội Thánh đi theo những mục đích đời đời của Đức Chúa Trời hay không. Không có vấn đề nào lớn hơn điều đó đối với từng cá nhân, dù là Cơ-đốc-nhân hay không phải Cơ-đốc-nhân.”

Điều mà tôi muốn nói với quý vị sáng hôm nay dựa trên thẩm quyền của Lời Đức Chúa Trời là tôi muốn trở thành một phần của Hội Thánh tác động đến thế giới bằng sự tốt lành của Đấng Christ để đem lại sự vinh hiển cho Ngài. Tôi muốn trở thành một phần của tập thể những tín hữu không phải là những người chỉ theo hoặc tin Chúa Giê-xu một cách ngẫu nhiên, mà là những người cam kết theo Chúa trọn đời, bám chặt lấy Ngài và làm cho mọi người trên thế giới được biết về Ngài.

Trước hết, chúng ta cần xem xét qua về ý nghĩa cũng như giá phải trả để trở thành một môn đồ của Chúa Giê-xu. Chúng ta hãy đọc Ma-thi-ơ chương 4, và hãy để ý câu 18. Đây là phân đoạn Kinh thánh rất quen thuộc đối với nhiều người trong chúng ta. Xin Chúa cho chúng ta một cái nhìn mới mẻ sáng nay để nhìn thấy và hiểu được những chân lý quan trọng trong phân đoạn Kinh thánh này.

“Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê, đang thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh cá. Ngài phán cùng hai người rằng: Các ngươi hãy theo ta, ta sẽ cho các ngươi nên tay đánh lưới người. Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài. Từ đó đi một đôi xa xa nữa, Ngài thấy hai anh em khác, là Gia-cơ, con của Xê-bê-đê, với em là Giăng, đang cùng cha mình là Xê-bê-đê vá lưới trong thuyền; Ngài bèn gọi hai người. Tức thì hai người đó bỏ thuyền và cha mình mà theo Ngài.”

Có lẽ đây không phải là lần đầu tiên những người này gặp Chúa Giê-xu. Nhiều người cho rằng Giăng 1 cho chúng ta hình ảnh đầu tiên về việc những người này được giới thiệu về Chúa Giê-xu. Đây có thể là lần thứ hai hoặc thứ ba họ gặp gỡ Ngài. Chúa Giê-xu đến cùng họ và bảo: “Hãy theo

Ta.” Dựa theo những lời này chúng ta sẽ bắt đầu khám phá ý nghĩa của việc trở thành một môn đồ của Đấng Christ.

Theo Chúa Giê-xu có ý nghĩa gì? Trước hết, nó có nghĩa là từ bỏ mọi sự vì sự vinh hiển của Đấng Christ. Để thấy được điều này chúng ta cần phải xem xét bối cảnh của Ma-thi-ơ 4:18. Chúng ta bắt đầu đọc từ câu 12:

Vả, khi Đức Chúa Jêsus nghe Giăng bị tù rồi, thì Ngài lánh qua xứ Ga-li-lê. Ngài bỏ thành Na-xa-rét mà đến ở thành Ca-bê-na-um, gần mé biển, giáp địa phận xứ Sa-bu-lôn cùng xứ Nép-ta-li, để cho ứng nghiệm lời đấng tiên tri Ê-sai đã nói rằng: Đất Sa-bu-lôn và Nép-ta-li, Ở về trên con đường đi đến biển, bên kia sông Giô-đanh, Tức là xứ Ga-li-lê thuộc về dân ngoại..., Dân ấy ngồi chỗ tối tăm, Đã thấy ánh sáng lớn; Và trên những kẻ ngồi trong miền và dưới bóng sự chết, Thì ánh sáng đã mọc lên.

Bây giờ hãy chú ý đến câu 17. Từ lúc đó, Đức Chúa Jêsus khởi giảng dạy rằng: "Các ngươi hãy ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần." Điều mà chúng ta cần biết đây là lúc bắt đầu chức vụ của Chúa Giê-xu. Ở đầu chương này, Ngài đã bị cám dỗ, chống lại sự cám dỗ và sau đó bắt đầu chức vụ công khai. Sứ điệp đầu tiên mà Ngài rao giảng là "Các ngươi hãy ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần." Cụm từ được dùng ở đây là nước Trời hay nước Thiên đàng được lặp đi lặp lại nhiều lần xuyên suốt sách Ma-thi-ơ. Đó không phải là một vương quốc được thiết lập tại một địa điểm mà là hình ảnh về sự cai trị và thẩm quyền của Đức Chúa Trời. Bất cứ nơi nào có sự cai trị của Ngài thì đều được xem là hình ảnh về nước Trời. Đó là điều mà chúng ta thấy xuyên suốt sách Ma-thi-ơ.

Vậy thì, chỗ nào trong đó cho chúng ta thấy việc phải từ bỏ mọi sự vì sự vinh hiển của Đấng Christ? Điều mà tôi muốn quý vị thấy là bất cứ khi nào

nước Trời được đề cập đến thì nó luôn luôn được kèm theo một sự trả giá lớn, một sự từ bỏ và hy sinh cho Vị Vua. Chúng ta hãy xem xét một số đơn cử ở đây. Hãy cùng xem Ma-thi-ơ chương 5.

Mat 5:3 chép: *“Phước cho những kẻ có lòng khó khăn, vì nước thiên đàng là của những kẻ ấy!”*

Như vậy, để hưởng được nước thiên đàng thì quý vị phải nghèo khó về tâm linh.

Xin xem tiếp câu 10: *“Phước cho những kẻ chịu bắt bớ vì sự công bình, vì nước thiên đàng là của những kẻ ấy!”*

Nếu quý vị muốn có nước thiên đàng thì quý vị phải chịu bắt bớ vì sự công bình.

Đó là một sự hy sinh, một giá phải trả.

Chúng ta chuyển đến Mat 13. Đây là hai ẩn dụ mà Chúa Giê-xu dùng để nói về cách chúng ta có thể hưởng nước Trời và điều chúng ta phải làm, điều chúng ta phải từ bỏ để có thể thuộc về nước Trời và kinh nghiệm sự vinh hiển của nước Trời.

Mat 13:44-45 chép:

“Nước thiên đàng giống như của báu chôn trong một đám ruộng kia. Một người kia tìm được thì giấu đi, vui mừng mà trở về, bán hết gia tài mình, mua đám ruộng đó. Nước thiên đàng lại giống như một người lái buôn kiếm ngọc châu tốt, khi đã tìm được một hạt châu quý giá, thì đi bán hết gia tài mình mà mua hạt châu đó.”

Quý vị có thấy được hình ảnh trong ẩn dụ đó không? Nước Trời đáng giá để quý vị bán mọi thứ mình có hầu được nó – bỏ mọi sự lại đằng sau. Tôi xin chỉ cho quý vị một hình ảnh thực tế về điều đó. Hãy chuyển đến Mat 19. Có phải quý vị muốn hỏi là phải cho đi mọi sự, để mọi sự lại phía sau và từ bỏ mọi sự theo đúng nghĩa đen để có được nước Trời không? Xin xem Mat 19:21. Đây là câu chuyện về người trai trẻ giàu có. Anh ta đến cùng Chúa Giê-xu và hỏi làm cách nào để hưởng được nước thiên đàng? Làm thế nào để tôi có được sự sống đời đời? Chúa Giê-xu nói gì trong câu 21?

Câu 21: “Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu người muốn được trọn vẹn, hãy đi bán hết gia tài mà bố thí cho kẻ nghèo nàn, thì người sẽ có của quý ở trên trời; rồi hãy đến mà theo ta.”

Hãy cho đi mọi thứ mà quý vị có.

Câu 22: “Nhưng khi người trẻ nghe xong lời này, thì đi, bộ buồn bực; vì chàng có của cải nhiều lắm.”

Đây là một sứ điệp khó đối với chúng ta. Tất cả chúng ta trong phòng này đều giàu có nếu so với những người khác trong thế giới này.

Câu 23-27: “Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn đồ rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, người giàu vào nước thiên đàng là khó lắm. Ta lại nói cùng các người, lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn một người giàu vào nước Đức Chúa Trời. Môn đồ nghe lời ấy, thì lấy làm lạ lắm mà nói rằng: Vậy thì ai được rồi? Đức Chúa Jêsus ngó môn đồ mà phán rằng: Điều đó loài người không thể làm được, song Đức Chúa Trời làm mọi việc đều được. Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Nay, chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo thầy; vậy thì chúng tôi sẽ được chi?”

Chúng ta phải từ bỏ mọi sự.

Quý vị có thấy giá phải trả vì nước thiên đàng ở đây không? Tôi xin chỉ cho quý vị trong một sách Phúc âm khác. Xin hãy mở ra Lu-ca chương 9 và để ý câu 23. Ở đây giải thích ý nghĩa của việc từ bỏ mọi sự vì nước thiên đàng, vì sự vinh hiển của Đấng Christ. Chúa Giê-xu đang nói với những người theo Ngài.

“Đoạn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải từ bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta. Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có ta mất sự sống, thì sẽ cứu. Nếu ai được cả thiên hạ, mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì? Vì nếu ai hổ thẹn về ta và lời ta, thì Con người sẽ hổ thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự vinh hiển của mình, của Cha, và của thiên sứ thánh mà đến. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, một vài người trong các ngươi đang đứng đây sẽ không chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời.”

Hãy theo Ta, hãy từ bỏ chính mình, hãy vác thập tự giá mình mà theo Ta. Quý vị có thể mất sự sống mình vì nước thiên đàng. Một số người trong quý vị sẽ không chết trước khi bước vào nước Đức Chúa Trời. Trong câu 57 của chương này, có một số người đến cùng Chúa Giê-xu xin làm môn đồ Ngài. Họ đi cùng với Chúa Giê-xu và một người nói rằng: “Chúa đi đâu tôi sẽ theo đó.” Chúa Giê-xu đã nói gì?

“Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có ổ; song Con người không có chỗ mà gối đầu.”

Không có nhà ở. Đó là điều mà quý vị cho là thiết yếu, nhưng quý vị phải hy sinh vì nước thiên đàng. Ngài phán cùng một người khác rằng: “Hãy theo Ta.” Và người đó trả lời: “Xin cho phép tôi đi chôn cha tôi trước đã.”

Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: “*Hãy để kẻ chết chôn kẻ chết; còn người, hãy đi rao giảng nước Đức Chúa Trời.*”

Câu 61-62: “*Có kẻ khác nữa thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẽ theo Chúa, song xin cho phép tôi trước về từ già người trong nhà tôi. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ai đã tra tay cầm cày, còn ngó lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa Trời.*” Phải từ bỏ gia đình, thậm chí trong lúc có cần nhất. **Phải từ bỏ mọi tiện nghi và chỗ ở.**

Một ví dụ khác là Lu-ca 14. Hãy chú ý đến câu số 25. Bối cảnh bắt đầu từ câu số 15 khi Chúa Giê-xu khởi sự nói về nước Đức Chúa Trời. Có một đám đông đi theo Chúa Giê-xu và Ngài quay lại phán cùng họ rằng nếu có ai đến theo ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn đồ ta. Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo ta, cũng không được làm môn đồ ta.

Quý vị có hình dung được thế nào là theo Chúa Giê-xu, thế nào là trở thành một môn đồ của Chúa Giê-xu không? Người nào không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn đồ ta. Điều đó có nghĩa gì? Hãy quay trở lại Mat 4 và chúng ta sẽ có được bức tranh. Hãy suy nghĩ làm thế nào tất cả những điều đó được thể hiện trong đời sống của họ. Hãy để ý đến cái giá phải trả. Điều mà Chúa Giê-xu dạy chúng ta ở đây là với tư cách là môn đồ của Ngài, chúng ta phải để mọi sự lại phía sau. Chúng ta phải để mọi sự lại phía sau và điều này xảy ra theo những cách khác nhau trong phân đoạn Kinh thánh ngắn này trong Mat 4.

Hãy suy nghĩ về những gì mà những người này đã bỏ lại phía sau. Trước hết, họ bỏ lại phía sau những tiện nghi, tất cả những gì quen thuộc với họ.

Rồi họ bỏ lại phía sau sự nghiệp của mình. Những người này đã hoàn toàn lìa bỏ công việc đánh cá của họ. Đó là một định hướng mới cho toàn bộ đời sống của họ. Cuộc đời của quý vị sẽ như thế nào khi thay đổi hoàn toàn lối sống bởi vì chỉ đơn giản là trở thành một môn đồ của Đấng Christ? Thứ ba là họ từ bỏ tài sản của mình. Chúng ta nghĩ rằng họ là những người rất nghèo nhưng thật ra là họ có nghề nghiệp ổn định, có tài sản, có thuyền, có khả năng và có những điều cần thiết để tiến hành công việc của mình. Họ không sung túc, nhưng đồng thời họ cũng không phải là những người đói rách. Họ mất nhiều thứ khi bỏ lưới của mình. Vì vậy, họ có nhiều điều cho chúng ta học hỏi trong thế giới hiện đại ngày nay. Quý vị không thể là một môn đồ của Chúa Giê-xu mà còn yêu nhà cửa, xe hơi của mình. Quý vị không thể là môn đồ của Chúa Giê-xu mà còn yêu của cải, ti-vi, hệ thống âm thanh nổi của mình. Quý vị không thể là môn đồ của Chúa Giê-xu mà còn giữ lại bất cứ tài sản nào trong đời này. Tiện nghi, sự nghiệp, của cải, địa vị của chúng ta, và có một điều quý vị cần phải hiểu là trong thời đó mọi người cố gắng kết nối mình với những Ra-bi để đề cao vị trí của họ.

Quý vị sẽ tìm một vị giáo sư vĩ đại, phải học hỏi từ ông ta để có thể trở nên giống như ông ta và rồi trở thành một giáo sư lớn. Đó là cách để quý vị có được địa vị xã hội cao hơn. Quý vị leo lên từng nấc thang một. Điều đó nghe có quen thuộc không? Chúa Giê-xu phán rằng nếu các ngươi theo Ta thì sẽ không leo thang mà phải bước xuống. Không có một địa vị nào ở đây. Con Người thậm chí còn không có chỗ để gối đầu. Chúng ta từ bỏ tiện nghi, nghề nghiệp, tài sản, địa vị, gia đình của mình. Đây là một việc khó đối với con người. Những người này đã từ giã cha mình là Xê-bê-đê.

Dựa theo thông tin trong các sách Phúc âm cũng như theo truyền thống, chúng ta biết rằng đa số các môn đồ này đã có vợ. Có phải Chúa Giê-xu

kêu gọi họ lìa bỏ vợ và không bao giờ được gặp lại không? Không phải vậy. Nhưng Ngài đã kêu gọi họ, và tôi cho rằng chúng ta thấy nhiều bằng chứng xuyên suốt Tân-ước là những người này phần lớn thời gian phải sống xa nhà khi họ theo Chúa Giê-xu. Họ xem sự hiến thân cho Chúa Giê-xu quan trọng hơn các mối quan hệ gia đình. Thật không phải là một điều tốt khi vị thầy nói rằng ta sai các người ra đi như chiên ở giữa vòng muông sói. Đó không phải là một ý tưởng đem lại sự khích lệ.

Khi các người ra đi (Mat 10), Ta muốn các người biết rằng mọi người ghét các người vì có Ta. Họ bắt đầu nhìn nhau. Chúng ta có dám dấn thân về điều này không? Ngài tiếp tục . . . Nếu họ đã bắt bớ Ta thì họ cũng sẽ bắt bớ các người. Không phải là một tin tốt khi quý vị thấy Chúa Giê-xu phải lên thập tự giá. Sự an toàn của họ hoàn toàn bị từ bỏ. Là một môn đồ của Chúa Giê-xu xin đừng quên điều này. Đi đến những nơi đen tối nhất của thành phố và những nơi nguy hiểm nhất của thế giới mà không có chút phân vân lo lắng nào về sự an toàn sao? Đó không còn là mối quan tâm đối với một môn đồ của Chúa Giê-xu. Vì sao? Bởi vì đó là sự từ bỏ nơi mà chúng ta để lại phía sau mình. Người nào muốn theo Ta thì phải từ bỏ mình, thậm chí cả mạng sống của mình.

Điều phổ biến trong nền văn hóa của chúng ta là đề cao bản thân, bảo vệ bản thân, giữ gìn và chăm sóc bản thân. Chúa Giê-xu xuất hiện và Ngài phán rằng hãy từ bỏ bản thân. Đây là một sứ điệp đối kháng văn hóa trong xã hội thời Mat 4 và cũng là một sứ điệp đối kháng văn hóa 2000 năm sau đó khi quý vị để lại phía sau mọi sự. Điều gì sẽ xảy ra? Điều gì sẽ xảy ra nếu một người trong chúng ta làm đúng như những gì chúng ta thấy trong Mat 4? Điều gì sẽ xảy ra nếu quý vị làm như thế? Hãy suy nghĩ về điều đó. Giả sử một lúc nào đó quý vị bỏ lại tất cả sự nghiệp của mình, quý vị rời

bỏ gia đình mình trong một thời gian dài thì sao? Quý vị lìa bỏ tất cả của cải và bắt đầu theo Chúa. Quý vị không có gì cả, nhà cửa, gia đình, xe cộ. Mọi người sẽ nghĩ là quý vị khùng, là người mất trí, người cuồng tín. Ngay cả gia đình cũng nghĩ là quý vị không quan tâm đến họ. Tôi biết điều đó bởi vì đã từng chứng kiến nó. Tôi tham dự các cuộc hội thảo của học sinh, sinh viên và họ cầu nguyện về việc truyền bá Tin lành đến những quốc gia khác trên thế giới. Vấn đề hàng đầu mà họ đề cập đến là: Làm sao tôi có thể nói cho cha mẹ mình là tôi muốn đi đến đó? Họ không muốn cho tôi đi. Họ muốn tôi tiếp tục việc học để rồi kiếm được một công việc tốt, có nhà cửa và gia đình, tự lập, và họ muốn những điều tốt nhất cho tôi. Trong khi điều tốt nhất đối với tôi theo Kinh thánh là tôi phải từ bỏ chính mình, vác thập tự giá mình mà theo Ngài. Làm sao tôi có thể dung hòa được những điều đó?

Làm môn đồ của Chúa Giê-xu là phải từ bỏ hoàn toàn tất cả những điều này. Một số người trong quý vị có thể nghĩ là tôi quá khích. Ý ông là gì khi nói phải từ bỏ tất cả những điều này? Sự nghiệp, của cải, địa vị, gia đình, sự an toàn và chính mình. Ý ông là gì? Hãy suy nghĩ một cách thực tế. Chúa Giê-xu có thể không kêu gọi tất cả chúng ta phải từ bỏ của cải của mình trong tuần này, tất cả mọi thứ chúng ta có. Ngài có thể không kêu gọi quý vị từ bỏ công việc của mình trong tuần này và những gì quý vị đã xây dựng toàn bộ cuộc sống của mình quanh nó, hoặc đặt để gia đình ở phía sau sự tận hiến cho Chúa Giê-xu như cách các môn đồ này đã làm. Nhưng điều mà Ngài muốn cho chúng ta thấy ở đây cũng như ý nghĩa của nó là chúng ta không nên bám chặt lấy những điều đó trong đời sống của mình, mà chúng ta phải bám chặt lấy Chúa Giê-xu cùng sự vinh hiển của nước Trời và chúng ta sống vì điều đó. Và khi chúng ta từ bỏ những điều này thì

chúng ta phải làm một cách vui mừng bởi vì chúng ta ôm chặt lấy Đấng Christ với tất cả tấm lòng. Đó chính là sự từ bỏ triệt để vì sự vinh hiển của Đấng Christ.

Giả sử Ngài đã kêu gọi quý vị làm một số những công việc này một cách cụ thể thì sao? Hãy suy nghĩ cách toàn diện và thực tế. Hãy nhớ rằng nước Đức Chúa Trời là sự cai trị của Ngài. Điều gì xảy ra khi chúng ta đem hết mọi khía cạnh của cuộc đời mình đặt dưới sự cai trị của Ngài, nó làm thay đổi hoàn toàn cách sống của chúng ta. Những tiện nghi trong cuộc sống của chúng ta bây giờ đặt dưới sự cai trị của Ngài và nếu Ngài muốn ban cho chúng ta sự dễ dàng thì Đức Chúa Trời sẽ được vinh hiển trong việc đó. Nhưng nếu Ngài cất nó đi và đem đến cho chúng ta sự khổ nạn, thì Đức Chúa Trời cũng được sáng danh qua sự khổ nạn của chúng ta phải chịu. Công việc của chúng ta dù là một nhân viên kế toán, hay là giáo sư, hoặc luật sư hay bác sĩ bây giờ đặt dưới sự cai quản và tể trị của Đức Chúa Trời, chúng ta sống để truyền bá nước Ngài và sự vinh hiển của Ngài từng ngày, từ 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều, trong chính công việc của mình.

Vấn đề bây giờ không phải là làm được nhiều tiền hơn, cũng không phải là đạt được thành công lớn nhất. Mà là tôn cao sự vinh hiển của Đức Chúa Trời trong nơi làm việc. Về của cải, điều gì xảy ra khi chúng ta không sống giống như những người khác trong nền văn hóa của mình? Chúng ta sống để ban phát của cải vì nước Trời – cả về địa vị cũng như gia đình của chúng ta. Điều gì xảy ra khi Chúa Giê-xu chiếm tình cảm cao nhất trong cuộc sống của chúng ta? Nó sẽ làm thay đổi cách chúng ta yêu sự sống của mình. Nó thay đổi cách chúng ta yêu chồng mình. Nó thay đổi cách chúng ta dẫn dắt gia đình của mình, và nước Đức Chúa Trời thể hiện trong gia đình của chúng ta – cũng như trong tất cả mọi sự, kể cả bạn bè và sự an

toàn của chúng ta. Khi nào chúng ta không còn nói rằng tôi không thể làm điều đó bởi vì nó không an toàn và bắt đầu nói rằng lạy Chúa bất cứ điều gì Ngài muốn con làm dù là sự sống hay sự chết, nguyện danh Chúa và nước Ngài được vinh hiển. Một số người ngồi đây có thể nghĩ rằng vì sao tôi muốn làm như thế? Mục sư hãy nói một cách chân thật đi. Có thể tôi không nói ra nhưng ít nhất cũng nghĩ rằng tôi là một Cơ-đốc-nhân đã được tha thứ mọi tội lỗi nhờ công lao của Chúa Giê-xu đã làm trên thập tự giá và tôi sống trên đất này với sự an ninh đời đời, tôi có thể sống và tận hưởng thú vui của đời này và bởi vì tôi đã được cứu và được tha thứ mọi tội lỗi nên tôi biết rằng mình được bảo đảm sự sống đời đời. Vậy thì vì sao mà tôi phải làm những điều này, phải tận hiến cả cuộc đời để theo Chúa? Vì sao tôi cần phải từ bỏ mọi sự? Ông không hiểu điều đó sao?

Cơ-đốc-nhân không bị đòi hỏi phải là người cực đoan. Họ không phải là người hoàn hảo, họ chỉ được tha thứ tội lỗi thôi. Đúng vậy không? Tôi không biết. Tôi không biết bởi vì điều đó không có cơ sở Kinh thánh. Chúng ta không chỉ được tha thứ tội lỗi. Tạ ơn Chúa vì sự cứu rỗi của tôi hoàn toàn phụ thuộc vào công lao của Đức Chúa Giê-xu Christ trên thập tự giá và tôi hoàn toàn không có thể làm gì để hưởng được sự cứu rỗi. Ngài đã làm tất cả cho tôi. Điều đó hoàn toàn bởi ân điển! Nhưng mục đích của sự cứu rỗi, bản chất và mục đích của Cơ-đốc-giáo không phải là cứu rỗi tôi, không chỉ là cứu tôi thoát khỏi tội. Quý vị có nắm được điều này không? Mục đích của sự cứu rỗi không phải là cứu quý vị khỏi tội lỗi của mình. Đó là Phúc âm của người Mỹ và đó là Phúc âm đã biến chất. Mục đích của sự cứu rỗi chúng ta không phải là cứu chúng ta khỏi tội. Chúng ta đã tạo ra một Cơ-đốc-giáo và một Phúc âm đặt mình làm trung tâm trong đó mọi sự đều nhằm đến việc tha thứ tội lỗi thông qua Đấng Christ, và vì

vậy khi Chúa Giê-xu chết trên thập tự giá là Ngài chết chỉ vì tôi. Dù rằng tôi không hề bác bỏ bản tánh thương yêu, khoan dung và nhân từ của Đức Chúa Trời đối với từng người trong phòng này, thì tôi vẫn muốn nói với quý vị rằng khi Chúa Giê-xu chết trên thập tự giá, Ngài không chỉ chết cho quý vị. Ngài chết (theo Lu-ca 24:47-49) hầu cho sự ăn năn và sự tha thứ tội lỗi sẽ được rao giảng cho mọi dân cũng như nước thiên đàng được rao giảng trên toàn cầu. Đó là lý do mà Ngài cứu chúng ta thoát khỏi tội lỗi của mình. Ngài cứu chúng ta khỏi tội lỗi để cho sự vinh hiển, ân điển, sự oai nghi và sự thương xót của Ngài được rao giảng trên khắp thế giới. Đó là lý do Ngài cứu chúng ta. Chúng ta không chỉ có được sự tha thứ tội lỗi.

Chúng ta là một phần trong mục đích bày tỏ sự vinh hiển và vương quốc của Đức Chúa Trời. Vì vậy chúng ta từ bỏ mọi sự để sống cho một điều. Chúng ta sống cho điều gì? Chúng ta sống vì sự vinh hiển của Vua! Đó là điều lèo lái đời sống chúng ta. Chúng ta thức dậy vào buổi sáng và nói rằng: “Lạy Đức Chúa Trời, hãy dùng con để đem lại sự vinh hiển cho Vua.” Tôi sống vì sự vinh hiển của Vua. Chúng ta phải thấy điều này. Đây là một cách nhìn hoàn toàn khác về Cơ-đốc-giáo. Một số người có thể cho rằng tôi quá cường điệu, nhưng tôi không nghĩ mình là như thế. Tôi cho rằng Cơ-đốc-giáo của người Mỹ là hoàn toàn đặt trọng tâm vào con người, xem mọi sự đều tập trung vào chúng ta. Tôi tin rằng nếu chúng ta bắt đầu nghiên cứu Kinh thánh và ý nghĩa của việc đi theo Đấng Christ, chúng ta sẽ khám phá ra rằng việc môn đồ hóa hoàn toàn đặt trọng tâm vào Đức Chúa Trời bởi vì mục đích sự cứu rỗi không phải là chỉ vì chúng ta. Mục đích của sự cứu rỗi là để bày tỏ ân điển và sự thương xót của Đấng Christ cho mọi người chung quanh chúng ta; để sản sinh điều đó trong đời sống của mọi người trên khắp thế giới. Ngài chính là động cơ của chúng ta. Ngài

là mục đích của chúng ta. Mọi sự đều xoay quanh Ngài. Quý vị sẽ không thấy trong các sách Phúc âm hoặc trong Tân-ước về điều đó. Quý vị sẽ không nhìn thấy một người được thỏa mãn khi nhận được sự tha thứ nhờ Chúa Giê-xu mà cứ tiếp tục sống như một người quen biết tình cờ với Ngài. Điều đó không có cơ sở Kinh thánh. **Từ bỏ hoàn toàn vì sự vinh hiển của Đấng Christ.**

Bây giờ chúng ta sẽ đi sâu hơn vào một bước khác. Không chỉ là từ bỏ hoàn toàn vì sự vinh hiển của Đấng Christ, mà còn phải phụ thuộc hoàn toàn vào ân điển của Đấng Christ. Đó là bước thứ hai. Khi đọc Mat 4:18, chúng ta thấy rằng khi Chúa Giê-xu đi bộ dọc theo bờ hồ Ga-li-lê thì Ngài đã gặp bốn người này và Ngài đã kêu gọi họ. Hãy theo Ta và Ta sẽ khiến các ngươi nên tay đánh lưới người. Điều chúng ta thấy ở đây là một quá trình, quá trình Ngài dẫn dắt những người này xuyên suốt cuộc đời còn lại của họ. Đó là một cuộc hành trình (mà Ngài sẽ dẫn dắt họ và được bắt đầu từ Mat 4:18) có nhiều điều dạy dỗ chúng ta về quá trình mà Ngài làm trong cuộc đời của mình. Tôi muốn quý vị suy nghĩ về điều này theo ba bước hoặc ba cấp độ. Trước hết, Chúa Giê-xu đã chủ động chọn chúng ta. Điều này hoàn toàn khác xa với cách thông thường trong thời đó. Đối với một người thầy đáng kính thì các môn đồ phải đến và xin được thọ giáo, cầu xin người thầy dạy dỗ mình. Nếu quý vị là một học sinh thì quý vị phải tìm kiếm người thầy để giúp đỡ mình. Nhưng điều mà chúng ta đang thấy ở đây không phải là những người này đến với Chúa Giê-xu. Chúng ta thấy chính Chúa Giê-xu đến cùng những người này. Vị thầy đang chủ động trong mối quan hệ. Đó cũng là điều mà chúng ta thấy xuyên suốt Kinh thánh. Chính Đức Chúa Trời đã lựa chọn những người làm việc với Ngài – Áp-ra-ham, Nô-ê, Mô-i-se, Đa-vít, các tiên tri, thậm chí cả dân Y-sơ-ra-ên

cũng được Đức Chúa Trời chọn làm dân thuộc riêng của Đức Chúa Trời, làm nước thầy tế lễ cho Ngài.

Trong các sách Phúc âm thì quý vị thấy điều này trong Mat 4. Còn trong Giăng 15 thì Ngài nói gì? Ấy chẳng phải là các người đã chọn Ta bèn là Ta đã chọn và lập các người. Điều mà chúng ta thấy là một bức tranh về ân điển của Đức Chúa Giê-xu Christ trong việc chủ động tạo lập mối quan hệ với những người này. Tôi muốn nhắc cho quý vị nhớ rằng không một ai trong chúng ta có thể trở thành một người theo Đấng Christ nếu không nhờ sự chủ động và ân điển của Đức Chúa Trời là Đấng đã giơ cánh tay ra đụng chạm đến cuộc đời của quý vị và tôi. Không một ai trong chúng ta xứng đáng có mặt ở đây sáng hôm nay. Chúng ta có mặt ở đây bởi vì Ngài đã chọn tuôn đổ ân điển của Ngài trên chúng ta. Đây chính là điều khiến cho quý vị hơi nhức đầu. Dù nhiều bài giảng tôi đã được nghe về Mat 4 và nhiều sách giải nghĩa mà tôi đã đọc về Mat 4 luôn nói về cách Chúa Giê-xu chọn những môn đồ này, chọn những người đánh cá này trở thành môn đồ của Ngài bởi vì những phẩm chất mà họ có. Họ có khái tượng này hay khái tượng kia, họ đã từng làm điều này hoặc điều kia và những điều đó là tốt cho vương quốc của Ngài. Như vậy, những bài đó nói về tất cả những phẩm chất của người đánh cá và những điều đó giúp cho họ trở thành những môn đồ. Nhưng nếu vậy thì chúng ta đã bỏ qua điều quan trọng của phân đoạn Kinh thánh này. Chúa Giê-xu đã không chủ động tạo lập mối quan hệ với những người này bởi vì những ưu điểm mà họ có. Ngài chủ động tạo lập mối quan hệ với họ bởi vì họ hoàn toàn không có gì. Họ không phải là những công cụ sắc bén nhất. Hãy suy nghĩ về điều đó. Những người Ga-li-lê là thành phần bản cùng trong xã hội thời đó, là những người hết sức tầm thường mà người ta không muốn tiếp xúc. Chắc

chấn họ không phải là số người ưu tú trong xã hội. Những người này không có những phẩm chất đó. Ngay cả về phương diện thuộc linh thì những người này cũng không có sự vượt trội. Họ có phần kiêu ngạo, có đầu óc hạn hẹp đối với công tác truyền giáo toàn cầu. Những người này còn mang nặng tư tưởng chủ nghĩa dân tộc Do-thái. Quý vị luôn luôn thấy họ là một gánh nặng đối với Chúa Giê-xu xuyên suốt các sách Phúc âm. Chúa Giê-xu đã không kêu gọi họ bởi vì những gì mà họ có. Ngài đã chọn những người yếu nhất và thấp kém nhất, những người mà không ai có thể mong chờ điều gì từ nơi họ. Kế hoạch của Ngài không thay đổi. Điều này khiến cho quý vị cảm thấy như thế nào? Đó có phải là điều đáng khích lệ cho chúng ta không? Trong 1 Cô 1, Phao-lô nói rằng Đức Chúa Trời đã lựa chọn anh em, lựa chọn những điều ngu dại trong thế gian. Ngài đã chọn những sự yếu trong thế gian. Có phải là Ngài đang nói về chúng ta không? 1 Cô 1 không phải là một lời khen. Vì vậy, tôi không nâng quý vị lên bằng cách nói rằng Đức Chúa Trời đã chọn quý vị nhờ vào những ưu điểm của quý vị. Thực ra quý vị có mặt ở đây là nhờ vào sự yếu đuối của mình. Một trong những nhân vật ưa thích mà tôi từng nghiên cứu sống vào thế kỷ thứ hai là một người phê bình về Cơ-đốc-giáo, và tôi muốn quý vị nghe những điều ông ta nói. Ông ta nói rằng: “Nếu một người nào đó ngu dốt, nếu một người thiếu hiểu biết về văn hóa, nếu một người khờ dại, thì hãy để người đó trở thành một Cơ-đốc-nhân. Chúng ta nhìn thấy họ trong nhà riêng là những người tệ hại nhất, những người thô tục nhất, những người dốt nát nhất. Họ giống như những đàn dơi hoặc những con kiến đang bò ra khỏi tổ mình hoặc là những con ếch trong đầm lầy, hay như những con giun đất.” Đó là những gì ông ta nghĩ về Cơ-đốc-nhân. Thưa quý vị, xin chào mừng hội nghị của những con giun đất sáng nay. Không một ai trong chúng ta có mặt ở đây nhờ vào những gì mà chúng ta có. Chúng ta có mặt ở đây là nhờ

sự yếu đuối của mình và điều đó đặt tất cả chúng ta vào cùng một chuyến bay, và chúng ta có một Đức Chúa Trời là Đấng vui lòng bày tỏ sức mạnh của Ngài trong sự yếu đuối của chúng ta; đó là một tin tốt lành. Điều đó làm cho chúng ta hoàn toàn phụ thuộc vào ân điển của Ngài. Không một ai trong chúng ta đủ tiêu chuẩn. Không một ai trong những người này là đủ tiêu chuẩn. Và Ngài đã nói gì với họ? Hãy theo Ta và Ta... sẽ làm gì? Ta sẽ khiến các ngươi. Ngài không nói rằng hãy theo Ta và đi đánh lưới người. Đó không phải là điều mà Ngài nói. Ngài nói rằng: “Ta sẽ khiến các ngươi trở nên tay đánh lưới người.” Những người này không có gì cả nhưng có lòng nhiệt thành về nước Đức Chúa Trời. Vào lúc đó họ chưa có một ý niệm gì về nước Trời. Nhưng Chúa Giê-xu sẽ đi cùng với họ trong suốt hành trình, Ngài không chỉ chủ động chọn chúng ta mà Ngài còn ban cho quyền phép để sử dụng chúng ta, và Ngài còn ban cho nhiệt tâm, sự mềm mại và khiêm nhường. Ngài sẽ ban cho họ những điều này. Ngài sẽ giúp họ có khả năng để rao giảng về nước Trời. Chính Ngài hành động trong họ. Vì sao cần phải như vậy? Vì sao Chúa Giê-xu làm như vậy? Ngài chủ động chọn và ban quyền phép để sử dụng chúng ta ngõ hầu Ngài nhận được sự vinh hiển qua chúng ta. Đây là điều vĩ đại khi quý vị nhìn vào đời sống của các môn đồ từ Mat 4 đến Công vụ 1 và 2, là thời điểm khai sinh Hội Thánh Tân-ước. Những người này đã trải qua một quá trình từ khi hoàn toàn không phù hợp với nước Trời cho đến lúc đầy dẫy quyền năng trong nước Trời, rao giảng Phúc âm với quyền năng lớn lao. Phi-e-rơ đã giảng bài đầu tiên và ba ngàn người được cứu. Hội Thánh đã tăng trưởng 2500% trong một ngày qua người đàn ông đó. Giảng – luôn tranh luận ai sẽ là người lớn nhất, đã viết những cuốn sách mà chúng ta có trong Tân-ước giúp cho nhiều người đến với Đấng Christ 2000 năm sau đó. Tất cả những người khác như Phi-líp, Tô-ma, Ba-thê-lê-mi, Anh-rê, Gia-cơ, đã

phân tán ra nhiều nơi và làm thay đổi thế giới (Công vụ 17:6). Hãy nhìn xem công việc những người này đã làm. Toàn bộ cuộc đời của họ là lời chứng về sự vinh hiển của Ngài. Chúa Giê-xu đã hoạch định điều đó đến đổi cuối cùng câu trả lời về lý do vì sao họ được sử dụng như thế chỉ có thể là quyền năng của Ngài.

Đây là tin tốt lành cho chúng ta. Lý do là như thế này. Tôi tin chắc rằng trong căn phòng này có nhiều người nam, nữ, học sinh mà đối thủ đã xác nhận rằng quý vị có quá nhiều thiếu sót và điểm yếu, quá nhiều thất bại đến nỗi không thể được sử dụng một cách có quyền năng cho nước Trời và chúng làm cho quý vị cảm thấy mình vô ích. Có thể không vô ích nhưng ít nhất không được ích lợi như một số người khác trong Hội Thánh. Nếu đó là những gì mà quý vị tin thì đó là sự dối trá đến từ ma quỷ bởi vì sự đẹp đẽ và lẽ thật từ Lời Chúa cho biết rằng chính những thiếu sót và yếu điểm của chúng ta cũng như những điều chưa tốt trong chúng ta thực ra chính là công cụ mà Đức Chúa Trời sử dụng để bày tỏ quyền năng, sự vinh hiển và sức mạnh của Ngài một cách rõ ràng nhất qua quý vị. Vì vậy mà Tân-ước nói rằng chúng ta hãy vui mừng trong sự yếu đuối của mình. Đó là một điều khác thường. Vì sao chúng ta lại vui mừng trong sự yếu đuối của mình. Bởi vì khi chúng ta yếu đuối thì Ngài lại mạnh mẽ. Như vậy, Đức Chúa Trời chọn chúng ta và sử dụng chúng ta để bày tỏ sự vinh hiển của Ngài qua chúng ta. Ý nghĩa của điều này là bắt đầu từ chỗ này trở đi hãy vẽ một đường trên cát. Kể từ điểm này trở đi thì bất cứ người nào trong Hội Thánh Brook Hills cũng không được phép nói rằng: Tôi không thể làm cho các nước biết về sự vinh hiển của Đấng Christ. Chúng ta không thể nói như thế nữa khi nhóm họp lại với nhau. Câu nói đó nghe có vẻ khiêm nhường nhưng thật ra thì đó là một câu nói kiêu ngạo bởi vì điều mà quý vị muốn

nói trong đó là sự chối bỏ quyền năng của Đấng Christ trong mình để hoàn thành mục đích của Ngài. Chúng ta cần phải chấm dứt việc chối bỏ quyền năng của Đấng Christ. Chúng ta cần phải bắt đầu kinh nghiệm quyền năng của Đấng Christ vì mục đích của Ngài. Chúng ta phải nói rằng: Ngài đã chọn con, ban quyền năng để sử dụng con và Đức Chúa Trời nhận lấy sự vinh hiển qua con. Xin Đức Chúa Trời khiến chúng con trở thành chiến tích về ân điển của Ngài. Đó phải là lời cầu nguyện cho đời sống của chúng ta. Chúng ta muốn cuộc đời mình là một chiến tích về ân điển của Ngài. Mọi người nhìn vào cuộc đời chúng ta và nói rằng chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể làm được như vậy. Tôi muốn Hội Thánh này, tôi muốn Hội Thánh của chúng ta là một chiến tích về ân điển của Ngài. Từ đó, mọi người có thể nói một cách không nghi ngờ rằng nếu Đức Chúa Trời có thể sử dụng nhóm người đó và làm điều đó qua họ thì Ngài có thể hoàn toàn làm điều đó trong đời sống của quý vị. Đó chính là cách lan truyền sự vinh hiển của Ngài.

Ý nghĩa thứ ba của việc theo Chúa Giê-xu là gắn bó chặt chẽ với Đấng Christ. Chúa Giê-xu phán hãy theo Ta và chúng ta cần phải thấy được tính chất riêng tư của điều này. Dựa theo bối cảnh của thời đó thì điều mà quý vị cần phải làm với một người thầy là cần phải đi, phải ngồi, phải nắm bắt thông tin, phải học hỏi các giáo điều và luật lệ cùng những lời dạy dỗ để rồi làm theo những sự dạy dỗ đó. Như vậy, quý vị cần phải liên tục lắng nghe và cố gắng làm theo những điều đó. Nhưng đó không phải là những gì mà Chúa Giê-xu đang làm ở đây. Tôi muốn quý vị thấy được bản chất trong phương pháp của Chúa Giê-xu. Trước hết, Chúa Giê-xu sẽ huấn luyện những người này. Ngài làm điều đó bằng cách nào? Không có trường lớp chính quy để đào tạo những người này. Cũng không có các

chúng viện thần học. Quý vị không thấy bất kỳ một chủng viện thần học nào trong Tân-ước. Điều đó có nghĩa là chúng ta không thể nói rằng nếu tôi có một chủng viện thì có thể làm được nhiều điều hơn. Hoàn toàn không thể. Thứ ba, không cần phải ghi danh. Chính Chúa Giê-xu là trường học và là giáo trình, và với tư cách là người theo Ngài thì quý vị không cần phải đi để nghe sự dạy dỗ của Ngài. Quý vị không cần phải nghe những luật lệ và giáo điều mà mình cần phải tuân theo. Thay vào đó, quý vị phó thác chính mình vào mối quan hệ với Ngài và gắn kết với chính Ngài, quý vị bám lấy Ngài và gắn liền với Ngài. Đó không phải là một sự truyền đạt thông tin. Mà đó là một mối quan hệ trong đó Chúa Giê-xu tuân đổ cuộc đời của Ngài qua những người khác. Đó không phải là những luật lệ cần phải tuân theo. Mà đó là hình ảnh về sự bước đi với Đấng Christ, và đây chính là điều quan trọng. Thậm chí trong cách chúng ta suy nghĩ về sự học hỏi và môn đồ hóa, chúng ta thường nghĩ về một lớp học và học hỏi sự dạy dỗ rồi sau đó ra đi và thực hành. Đó không phải là điều Chúa Giê-xu thể hiện cho chúng ta thấy ở đây. Công tác môn đồ hóa không phải là như vậy. Quá trình môn đồ hóa không chú trọng đến lớp học, chủng viện, hoặc những luật lệ tôn giáo phải tuân theo. Quá trình môn đồ hóa xoay quanh chính Đức Chúa Giê-xu Christ và mối quan hệ của chúng ta với nhau.

Điều này có hai ý nghĩa ở đây. Thứ nhất, chúng ta hoàn toàn tự do. Chúng ta hoàn toàn không bị phụ thuộc vào một nghi thức luật lệ nào. Chúng ta đến đây không phải để nhận những luật lệ rồi đi ra và thực hành chúng trong tuần này, tuần tới lại đến và cố gắng làm thêm nhiều điều khác nữa. Chúng ta bước đi với Đấng Christ. Điều đó không có nghĩa là chúng ta bỏ qua những mạng lệnh của Ngài. Nhưng điều chúng ta làm là đến đây với sự vui mừng, chúng ta dâng tấm lòng của mình cho chính Đấng Christ và thừa

với Ngài rằng lạy Chúa con bước đi với Ngài. Hãy giúp con vâng giữ các mạng lệnh của Ngài. Sứ điệp của Ngài là nếu các người yêu mến Ta thì hãy giữ các điều răn của Ta bắt đầu có tác dụng. Không chỉ là nhận lấy tình yêu của Ta nhưng hãy kinh nghiệm tình yêu đó khi các người bước đi với Ta. Chúng ta hoàn toàn không bị lệ thuộc bởi chủ nghĩa luật pháp, và chúng ta cũng biết rằng Cơ-đốc-giáo của chúng ta cũng rất dễ rơi vào chủ nghĩa luật pháp. Thứ hai là chúng ta tập trung vào việc xây dựng từng cá nhân chứ không phải là một tổ chức. Chúa Giê-xu xuất hiện và phán rằng: Ta không thiết lập một tổ chức ở đây. Trong suốt ba năm thi hành chức vụ của Ngài, Chúa không hề nói đến việc thiết lập một tổ chức. Nhưng Ngài tập trung vào việc thiết lập các mối quan hệ. Tôi có cảm giác là nếu Ngài có mặt ở đây hôm nay thì Ngài sẽ nói với chúng ta rằng đừng đem đến cho thế giới này một tổ chức. Hãy đem đến cho thế giới những mối quan hệ. Với những nhu cầu trong một thế giới đang hư mất, các người đừng cho nó một tổ chức, mà hãy cho nó chính các người. Đừng xây dựng các chương trình và thủ tục, cũng đừng phí thời gian để tranh cãi trong Hội Thánh về các chương trình và thủ tục. Hãy đem đến cho thế giới chính Đấng Christ được bày tỏ qua mối quan hệ cá nhân của quý vị với Ngài. Bây giờ chúng ta đã bắt đầu hiểu thế nào là quá trình môn đồ hóa. Tôi xin nói với quý vị rằng với tư cách là mục sư của Hội Thánh này, tôi không sống vì tổ chức và sự tồn vong của Hội Thánh tại Brook Hills. Chúng ta không sống vì tổ chức và sự tồn vong của Hội Thánh tại Brook Hills. Tôi sống, chúng ta sống, vì những cá nhân trong phòng này, vì những cá nhân ở bên ngoài là những người chưa biết về sự vinh hiển của Đấng Christ cũng như tất cả mọi người trên toàn thế giới. Chúng ta sống vì những người đó. Điều này làm thay đổi Cơ-đốc-giáo của chúng ta.

Thứ tư là hoàn toàn tin cậy vào thẩm quyền của Đấng Christ. Nếu có thời gian tôi sẽ nói cặn kẽ về Lu-ca 5. Tôi chỉ xin tóm tắt về những điều xảy ra trong chương này. Nhiều học giả tin rằng đây cũng là câu chuyện được ghi trong Mat 4. Những ngư dân này đã thả lưới trọn cả đêm mà không bắt được con cá nào. Khi họ chèo vào bờ vào buổi sáng thì Chúa Giê-xu đến và phán rằng các ngươi hãy chèo ra ngoài sâu và thả lưới. Cảm ơn thầy, chúng tôi đã cố gắng nhiều lần nhưng không được gì. Chẳng có cá ở đó đâu. Chúng tôi sẽ cất lưới và lên bờ. Nhưng Chúa Giê-xu phán hãy thả lưới các ngươi xuống. Rồi họ trở ra và thả lưới xuống lại. Thật là bất ngờ, cá vô đầy lưới và họ phải kêu thêm một thuyền khác nữa đến giúp đỡ. Ngay giờ phút đó họ nhận ra có một điều gì đó làm thay đổi mối quan hệ của họ với Chúa Giê-xu. Họ nhận ra rằng Chúa Giê-xu biết về việc đánh cá rõ hơn họ bởi vì Ngài đã tạo dựng nên cá, nước và người đánh cá. Hoàn toàn có thể tin cậy vào thẩm quyền, sự cai trị và quyền năng của Ngài. Bây giờ, 2000 năm sau, tôi đoán rằng đa số chúng ta trong phòng này không phải là người làm nghề đánh cá. Chúng ta có nhiều nghề nghiệp khác nhau. Tôi tự hỏi nếu Chúa Giê-xu có ở đây hôm nay, Ngài có thể hỏi chúng ta rằng sao các ngươi không tôn trọng Ta hơn trong lĩnh vực công việc, nghiên cứu và chuyên môn của mình? Chúng ta đã đặt Chúa Giê-xu qua một bên. Chúng ta đã cắt đứt liên hệ với Ngài và cô lập Ngài trong lĩnh vực tôn giáo thuộc linh, còn trong việc kinh doanh, sáng chế, giảng dạy, mua bán cổ phiếu, thì chúng ta lại làm một mình. Đó là điều không đúng. Chúa Giê-xu có trọn quyền phép. Đây là vấn đề mà tôi muốn chúng ta khám phá nhiều hơn trong tương lai. Theo Côl 2:9 thì những tín hữu đầu tiên này tin rằng trong Đấng Christ có đầy đủ sự khôn ngoan và hiểu biết. Vì vậy có thể tin cậy Ngài trong mọi khía cạnh của đời sống chúng ta.

Ngài là Chúa tể của mọi lĩnh vực trong đời sống chúng ta. Đây là nơi mà vương quốc Đức Chúa Trời và sứ mạng môn đồ hóa muôn dân sẽ bắt đầu khi mọi người với đủ mọi loại nghề nghiệp khác nhau, trong mọi tình huống gia đình, xã hội, kinh tế khác nhau bắt đầu để Chúa Giê-xu làm Vua trong mọi lĩnh vực của đời sống. Ngài biết chúng ta cần làm gì, cần được hướng dẫn như thế nào, cần làm việc như thế nào để làm sáng danh Ngài. Không chỉ trong công việc làm ăn. Ngài hiểu rõ vợ của các ông hơn cả quý ông. Ngài hiểu chồng của các bà hơn cả quý bà. Dù quý vị có tin điều đó hay không thì Ngài vẫn có quyền để hiểu biết về họ. Ngài hiểu rõ con cái của quý vị. Các cháu nhỏ, dù các cháu có tin hay không, thì Đức Chúa Trời của hoàn vũ vẫn hiểu được điều gì đang xảy ra trong cuộc sống và tâm trí cha mẹ các cháu. Ngài có tất cả quyền phép. Nếu Ngài là chủ trong mọi lĩnh vực của đời sống chúng ta thì Ngài phải là Chúa tể của mọi chi tiết trong đời sống chúng ta. Vì vậy mà việc theo Chúa Giê-xu gắn liền với đời sống hàng ngày của chúng ta, không chỉ là vào ngày Chúa nhật hay thời gian tĩnh nguyện, mà đó là thực tại trong mỗi giây phút trong đời sống hàng ngày của chúng ta.

Cuối cùng, là hoàn toàn vâng phục sứ mạng của Đấng Christ.

Sứ mạng ở đây là đánh lưới người. Hãy theo Ta và Ta sẽ khiến các ngươi nên tay đánh lưới người. Có lẽ chúng ta học thuộc lòng Mat 4:19 sáng nay. Tôi muốn quý vị thấy được tính chất phi thường trong kế hoạch này của Chúa Giê-xu. Nếu Ngài có ba năm để tạo ra một phong trào toàn cầu cho nước Trời thì Ngài sẽ làm điều đó như thế nào? Tổ chức những hội nghị lớn và quy tụ số đông người tới chăng? Đó không phải là điều Chúa Giê-xu đã làm. Khi những đám đông đi theo Ngài thì Ngài quay lại và nói với họ rằng nếu các ngươi không ghét cha, mẹ thì không thể theo Ta, và rồi họ rút

lui hết. Các môn đồ nhìn nhau. Điều này là nghĩa làm sao? Một lần khác, khi một đám đông đi theo họ, Gia-cơ quay sang Giăng và có lẽ nói tương tự như vậy và họ sẽ bỏ đi khỏi. Tôi không hiểu điều đó. Có phải là vì Chúa Giê-xu không có sự thương xót hay quan tâm đến đám đông không?

Không phải. Nhưng chiến lược của Ngài trong việc môn đồ hóa là tuân đồ đời sống của Ngài qua một vài người mà những người này sẽ tuân đồ đời sống của họ vào một số người khác là những người sẽ tác động đến số đông dân chúng để mang lại vinh hiển cho Đấng Christ 2000 năm sau. Chúa Giê-xu biết rõ những gì Ngài làm. Đó là lý do mà chúng ta tìm hiểu nghĩa của việc môn đồ hóa và bắt đầu noi theo gương của Chúa Giê-xu, làm đúng những gì mà Ngài đã chỉ dẫn chúng ta trong những tuần tới. Khi chúng ta bắt đầu làm điều đó thì có thể nói rằng tôi đang tác động đến muôn dân để mang vinh quang về cho Ngài. Chúng ta có thể tham dự vào việc tác động đến dân chúng để đem vinh hiển về cho Ngài bằng cách làm gì? Bằng việc môn đồ hóa. Đây là một việc tốt không thể không tham dự vào. Vì vậy mà những người này đã đáp ứng một cách không ngại ngần. Mat 4:19, 20, 21 và 22 cho thấy họ đứng dậy và theo Ngài ngay tức thì. Tức thì là từ được dùng trong phân đoạn Kinh thánh này. Đó là cùng một từ trong tiếng Hy-lạp nhưng được dịch khác nhau ở đây. Nhưng điều mà chúng ta thấy được ở đây là họ lập tức đứng dậy mà theo Ngài. Những người này dù còn nhiều thiếu sót nhưng điều duy nhất họ có là sự vâng phục. Tấm lòng họ nóng cháy vì Chúa Giê-xu và tâm trí họ bị thu hút bởi sứ mạng thiết lập vương quốc trên đất mà Chúa Giê-xu ở Na-xa-rét sẽ là Vua. Sứ mạng đó thúc đẩy họ. Nó bám lấy cuộc đời họ. Nó lèo lái họ. Và tôi tin chắc rằng trong Hội Thánh ngày nay chúng ta đã xa rời sứ mạng này. Tôi muốn chúng ta hãy chỗi dậy ngay lập tức để thực hiện sứ mạng này. Câu hỏi tối hậu đặt ra cho Hội Thánh là: Chúng ta có vâng theo kế

hoạch của Ngài không? Đó là tin tốt lành. Đó là Tin lành đối với mục sư là người đang cố gắng để hình dung ra công việc này. Đây là tin tốt bởi vì chúng ta không phải đưa ra một chiến lược mới, một kế hoạch mới hay phương pháp mới cho nhiều năm, nhiều thế kỷ, từ năm này qua năm khác, từ thế kỷ này qua thế kỷ khác. Hội Thánh có những kế hoạch mới, những phương pháp mới. Chúng ta hãy vứt bỏ tất cả để đến với phương pháp mà Đức Chúa Giê-xu đã ban cho chúng ta và hãy nói rằng chúng ta sẽ không đưa ra một kế hoạch mới hoặc một chương trình mới. Chúng ta sẽ dâng chính mình cho kế hoạch mà chúng ta đã biết rằng Chúa Giê-xu hứa ban phước cho. Ngài sẽ ban phước cho Hội Thánh nào tận hiến trong việc môn đồ hóa muôn dân – điều này được bảo đảm bởi Lời Chúa. Tôi muốn nói là chúng ta hãy vâng theo kế hoạch đã được bày tỏ cho chúng ta và trông đợi phước lành của Ngài, nhận lấy Chúa trong lời Ngài và nhìn xem Ngài bày tỏ sự vinh hiển qua kế hoạch của Ngài. Kế hoạch đó là gì? Quý vị làm điều này như thế nào? Chúng ta theo Ngài và khi quý vị theo Ngài quý vị nói với những người khác rằng hãy theo tôi. Đừng quên điều đó. Cơ-đốc-giáo đã bước sang một mức độ và sự hiểu biết hoàn toàn mới. Việc theo Đấng Christ không chỉ liên quan đến cuộc đời của tôi và những gì đang xảy ra với tôi. Mà đó là mối quan hệ của tôi với Đấng Christ và tôi có trách nhiệm bày tỏ cho những người khác nữa. Tôi có trách nhiệm hướng dẫn những người khác nhìn thấy sự tốt lành, sự vinh hiển, ân điển và sự thương xót của Ngài. Cơ-đốc-giáo phải chuyển từ chỗ đặt trọng tâm vào chính mình sang chỗ đặt trọng tâm vào những người khác để đem lại sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời. Đó là một vấn đề to tát. Chúng ta cần phải nói với những người trong cộng đồng quanh mình rằng hãy theo tôi. Hãy theo tôi và bạn sẽ theo Đấng Christ. Đó chính là những gì mà Tân-ước dạy chúng ta. Trong 1 Cô 11:1 Phao-lô nói rằng hãy bắt chước tôi như chính tôi đã bắt

chước Đấng Christ. Tôi tin rằng đây là lúc mà Hội Thánh cần phải chỗi dậy và thực thi trách nhiệm bày tỏ Đức Chúa Giê-xu Christ cho mọi người chung quanh chúng ta, bày tỏ sự tốt lành cùng ân điển, sự thương xót cùng sự quan tâm và lời của Ngài. Đây là lúc chúng ta chỗi dậy và gánh vác trách nhiệm mà vì đó chúng ta được cứu. Hãy theo tôi cũng như chính tôi đã theo Đấng Christ.

Câu hỏi đặt ra cho chúng ta bây giờ là Liệu chúng ta có theo Chúa Giê-xu không? Tôi muốn quý vị xem xét hai điều: hãy xem xét một cách nghiêm túc về giá trị của việc làm môn đồ Chúa Giê-xu. Hoàn toàn từ bỏ mọi sự vì sự vinh hiển của Ngài, hoàn toàn phụ thuộc vào ân điển của Ngài, hoàn toàn gắn kết với chính Ngài, hoàn toàn tin cậy vào thẩm quyền của Ngài và hoàn toàn vâng theo sứ mạng của Ngài. Cuộc đời quý vị không còn thuộc riêng về quý vị nữa. Quý vị đã từ bỏ tất cả mọi quyền quyết định hướng đi của đời mình. Đó là một giá trị rất lớn. Nhưng để chúng ta không chú tâm hoàn toàn vào giá trị của việc làm môn đồ của Chúa Giê-xu, tôi muốn thách thức quý vị cũng hãy xem xét giá trị mà tôi cho là lớn hơn, đó chính là giá trị của việc không môn đồ hóa. Nếu như chúng ta không tận hiến đời sống để theo Đấng Christ và để những người khác theo chúng ta thì sao? Nếu như chúng ta không tận hiến đời sống để môn đồ hóa muôn dân thì sao? Nếu như chúng ta cứ ngồi nguyên trong Hội Thánh Brook Hills trong 10 hoặc 20 năm tới, sống với giấc mơ Mỹ và tận hưởng những thú vui của đời này, thậm chí có thể tăng trưởng như một Hội Thánh và bỏ mặc sứ mạng qua một bên thì sao? Nếu chúng ta làm như thế thì sao? Chúng ta sẽ phải trả một giá, đó là chúng ta sẽ mất đi sự bình an, ân điển, sức mạnh và sự thương xót mà Đức Chúa Trời muốn cho chúng ta thấy cũng như muốn chúng ta kinh nghiệm. Chúng ta sẽ đánh mất chính sự hiện diện của Ngài

như trong Mat 28:20. Chúng ta sẽ đánh mất sự dư dật mà Chúa Giê-xu ban cho chúng ta. Không chỉ chúng ta mà còn cả cộng đồng của chúng ta cũng phải trả giá nữa. Nếu chúng ta phớt lờ sứ mạng và thành phố Birmingham có một tổ chức lớn gọi là Hội Thánh Brook Hills, mọi người đến đó mỗi tuần một lần, nhưng ảnh hưởng của nó đối với tình trạng thuộc linh của mọi người dân trong thành phố thật là nhỏ nhoi. Họ mất đi cơ hội nhìn thấy sự vinh hiển cũng như ân điển của Ngài. Không chỉ chúng ta, không chỉ cộng đồng của chúng ta, mà những người chưa phải là môn đồ trên thế giới này cũng phải trả giá. Nếu chúng ta ngồi yên thì trong năm tới 47 triệu trẻ em được sinh ra trong những nhóm dân chưa được tiếp cận không biết về Phúc âm, và rồi năm tiếp theo có thêm 47 triệu nữa, năm kế tiếp lại có 47 triệu nữa. Và trong khi hàng trăm triệu người trên thế giới tiếp tục không được nghe đến danh Chúa Giê-xu mà chúng ta cứ ngồi đây từ Chúa nhật này đến Chúa nhật khác. Như vậy, giá trả của việc môn đồ hóa là rất lớn nhưng tôi tin chắc giá trả của việc không môn đồ hóa càng lớn hơn nhiều. Trong khi tôi nghiên cứu bài này và cầu nguyện cho quý vị, tôi biết rằng nó sẽ thành một nền tảng, không chỉ cho sáu tuần tiếp theo, mà còn cho phần còn lại của năm này và những gì mà chúng ta sẽ nói đến sau đó nữa. Vì vậy, tôi muốn dành cơ hội cho quý vị thể hiện một cách thực tế những điều mà chúng ta đã thấy trong Mat 4. Chúng ta thừa nhận rằng rất ít người trong chúng ta làm chính xác những gì mà họ đã làm khi nhìn vào danh sách những điều phải từ bỏ. Nhưng tôi muốn mời quý vị hãy nói rằng: tôi sẵn sàng chuyển từ người nghe tình cờ hoặc người nghe được thuyết phục thành người tận hiến cả cuộc đời để theo Chúa Giê-xu và để Ngài làm những điều này cho tôi.

Quý vị không cần phải đạt đến mức độ đó ngay bây giờ. Quý vị phải có ước muốn đạt đến mức độ đó. Chúng ta cần nhớ rằng Chúa Giê-xu đã nói: hãy theo Ta và Ta sẽ khiến các ngươi trở nên tay đánh lưới người. Đấng Christ đã truyền cho chúng ta hãy môn đồ hóa. Tôi muốn dành cho quý vị cơ hội để nói rằng: “Tôi hứa nguyện tìm hiểu đầy đủ hơn về việc môn đồ hóa và điều chỉnh cuộc sống mình để bày tỏ Đấng Christ cho người khác.” Có bốn phương diện khác nhau về việc môn đồ hóa trong thực tế mà chúng ta sẽ đào sâu nghiên cứu trong bốn tuần tiếp theo. Tôi mời quý vị thực hiện lời cam kết này. Nếu quý vị sẵn sàng thực hiện cam kết đó thì tôi mời quý vị hãy cầu nguyện như sau: “Lạy Chúa, con muốn theo Ngài và muốn Ngài khiến con trở nên tay đánh lưới người. Con cảm ơn Chúa về ân điển của Ngài dành cho con, vì Ngài đã tuôn đổ sự thương xót của Ngài trên chúng con và đã kêu gọi chúng con. Nguyện sự ngợi khen, tôn quý và vinh hiển thuộc về Ngài và Đức Chúa Giê-xu Christ là Đấng đã chết trên thập tự giá. Chúng con cầu xin Chúa hãy làm cho chúng con trở thành những người từ bỏ chính mình, vác thập tự giá mình mà theo Chúa. Xin Chúa hãy làm cho chúng con thành một Hội Thánh hoàn toàn từ bỏ mọi sự vì Ngài và sự mạng của Ngài. Ngay trong thì giờ này. Xin Chúa hãy làm tất cả những điều đó trong lòng chúng con để đáp ứng lại ân điển của Ngài mà vâng theo lời Ngài. Chúng con cầu nguyện trong danh của Đức Chúa Giê-xu Christ A-men.”